

A jégtábla

Naplóbejegyzés: 2019. december

Kis kék sávok szállnak tova párhuzamosan egymással. Újabb és újabb kék foltok tűnnek elő. Cikáznak. Mostanra ki tudom venni a kép egy szeletét. Ez a tenger lesz. És én pedig itt ringatózok. Min is ülök? Lenyújtom a kezem, hogy kitapinthatassam. Egy jégtáblán. Mit keresek én az óceán közepén? Mindenesetre annyira békés látvány ez. Néha belelógatom a vízbe a lábamat. Egészen vidám hely.

Egyszer csak észreveszem, hogy nem vagyok egyedül. Egyik pillanatról a másikra kinyílik a szemem a körülöttem zajló életre. Mintha egy öbölben lennék. Cirkálnak a hajók, beállnak és kiállnak. Én közben maradok, lebegve a kis bizonytalan táblácskámon. Ahogy nézem ezt a színes forgatagot, hirtelen feltűnik előttem egy igazi óceánjáró. Több emeletes, egészen bonyolult kialakítású, szinte fenyegető méretű. Teljesen eltűnök alatta az én kis jégdarabommal. Nagyon összetett, rendkívül jól felépített jármű, eléggé masszívnak hat így kívülről. Oldalára jól olvasható plasztikus betűkkel van írva a neve: Teológia. Nem volt különösebben taszító, de vonzó sem. Az volt egy cseppet félelmet keltő, hogy ilyen nagy behemót volt. Úgy érzem, hogy teljesen elveszek hozzá képest. Ahogy elhalad mellett, óriási hullámokat kavar kis jégtáblámhoz mérve. Csodálattal figyelem, de szívesen elkerülném, hogy kapcsolatba kerüljek vele. Úgyhogy megvárom, hogy kikössön nélkülem.

Kicsit távolabb észrevettem egy másik monstrumot, de ez nem volt annyira összetett. Ragyogott a fényben acélnak tűnő erős orra, meglehet jégtörésre is használják a fagyok alatt. Tiszteletet parancsoló megjelenése mellett egy kicsit talán otrombának is lehetett volna mondani. Hál' Istennek elég távol járt tőlem. Egyszerű volt, de hatalmas. Óriási fémkeretre rögzítve állt a már rozsdásodó név: Erő. Olyan érzésem támadt, hogy talán egy jéghegyet is észrevétlenül keresztülhasítana.

A táblácskámon ücsörögve kiszúrtam a távolban egy kis turistahajót. Felém tartott. Nagyon látványos volt, már kilométerekről villogtak a fényei. Tele volt reklámmal, messzire elhallatszott róla a zene. Sok színes szalag és zászló lobogott rajta össze-vissza. Meglehetősen hangosan mulattak az utasai, folyton nevettek, kacajukat már messziről lehetett hallani. Nem volt nagy rejtély a hajó neve, percenként bejelentették a mikrofonba, óriásplakátokon hirdették, ha valaki eltévedt volna és véletlenül került közéjük: Ébredés. Alatta még felsoroltak egy pár dolgot, különböző mozgalmakat és nagy neveket. Rendkívül

magával ragadott, ugyanakkor nem ez tűnt a legstabilabb hajónak, amit valaha láttam. Néha meg-megingott a rajta táncolók lábai alatt vagy amikor egy nagyobb hullám nekicsapódott az oldalának. Ez sem vonzott annyira, bár vitathatatlan, hogy a fedélzetén tapasztaltnak valamit mind a kirándulók, mind a személyzet, amit más hajókon aligha. Némi kíváncsiságot ez azért elültetett bennem.

Ezután hosszú csend következett. Órák teltek, míg végül a távolból feltűnt egy apró pont. Majd egyre láthatóbb lett. Egészen közel kellett érjen ahhoz, hogy kivehessem, mi is lenne ez a jármű. Egy nagyon szerencsétlen kis *tutajka* volt. Néhány fadarabból állt, amihez valamilyen háromszögszerű dolgot eszkábáltak, amire egyetlen kedves utasa néha kiakasztotta az ingét vitorla gyanánt. Nagyon kis rozoga szerkezet volt, nem is értettem, hogyan mer valaki ezzel a tengerre szállni. Aztán magam alá néztem. Megpillantottam a falatnyi jégbálát és rögtön visszavontam ezt a gondolatot.

- Mi a hajó neve? – kérdeztem az öreg, szakállas, ápolatlan figurát a fadarabokon.

- Ez a járgány? Egyszerűség. Nekem nem is kell több. Nem is fog kelleni, ez mindenem.

Lehetett volna ez is, meg az is... - és részletekbe menően felsorolta, hogy mi mindenhez ért már a keze, mennyi sok jó lehetőséget utasított már el eddig – de én csak az egyszerűségnél maradok – tért vissza kedvenc következtetéséhez újra meg újra.

Neki talán még kicsit szimpatikus is volt, hogy jégtáblán úszom, de azért elmagyarázta nekem, hogy valami járgányra nem is csak szükségem lesz. Még úgy is, ha az egyszerűség mellett döntök. De hát mi mást tennék, hisz kizárólag annak van értelme.

- Semmi, semmi több. Egyeseknek saját hajó, meg új vitorla, meg minden. Nem, nem. –

Önmagát bizonygatva, magában motyogva továbbvezett az Egyszerűség nevű *tutajkán*.

Néztem, ahogy távolodik. Minden egyes evezőcsapásnál attól féltem, hogy a kilazult fadarabok teljes mértékben szétválnak egymástól. A bozontos úriember pedig megmártózik a vízben, amire szemlátomást nagy szüksége lett volna egyébként.

A tutaja már alig kivehető ponttá zsugorodott, amikor egy buli hajó érkezett az öbölbe. Nem mondom, hogy óriási volt, de azért meglehetősen nagy. Harsogó muzsika szólt a fedélzetről, elképesztő minőségben. Néha igazi koncert hangulata volt a zenének, máskor pedig csak egy-egy mondatot szajkóztak perceként át. Olykor ünnepeltek is. Szemlátomást nagyszerű időt töltöttek ott. Őszintén szólva, ez volt eddig a legvonzóbb számomra. Az emberek énekeltek Istenről, Istennek, Istenhez, ki hogyan. Oldalán nagy ledfal hirdette a nevét: Dicsőítés. Rendkívüli hangtechnikával volt felszerelve, minden szuperül megoldva, nagyon tetszett. Szeretek is dicsőíteni. Amikor nem ismertelek annyira, akkor is az volt a kedvencem. Lelkesedésem majdnem rávett, hogy felszálljak a hajóra. Rengeteg pénzt

költöttek rá, az látszott, de jól meg is volt csinálva. Igazi jelenség volt, nem kerülhette el az ember figyelmét könnyen ez a messziről morajló jármű. „Egy kis party, kell ilyen is néha” gondolták a legtöbben az öbölben. A legtöbben azonban nem tudták hova tenni, hogy mi ez a nagy felhajtás. Én azonban láttam az értelmét is ennek a jelenségnek. Az emberek találkoztak Istennel rajta valamilyen formában.

Egyszer csak egy terjedelmes vízi hotelen találtam magam, ahol mindenféle étterem és ezer fajta szolgáltatás elérhető a fedélzeten. Voltak itt egy páran, de a hajó méretéhez képest elég kevesen. Nem is töltötték ki az utasok ezt a tágas teret. Néhány terem csak úgy kongott az ürességtől. Kényelmes székek, méregdrága asztalok sorakoztak az aulában. Lány dallam szólt a háttérben. Alig lézengtek emberek, viszont profi volt az infrastruktúra. Minden a helyén, kiválóan megszervezték a programot, a személyzet óraműszerű pontossággal szolgálta fel a megfizetett termékeket. A legfinomabb ételek, a legjobban kialakított szolgáltatások, stílusosan berendezett szobák. Most hol vagyok? – forogtam körbe, hátha látok valami táblát valahol. Sokáig járkáltam fel-alá, majdnem el is tévedtem, amikor megláttam, hogy az árbocra rögzítve óriási neonfény rajzolja ki a nevet: Szervezetiség. Akár az Egyház nevet is adhatták volna a helynek, de lehet a Szervezetiség egy kicsit találóbb, habár nem egy olyan szó, amit hétköznapi ember használ. Egy sokszintes monstrum, amely eléggé élettelen. A profizmus egy kicsit hívogató volt, az amilyen minőségben a dolgokat kiviteleztek, de mégsem éreztem az enyémmé a helyet. Valami megmagyarázhatatlanul ridegnek és életidegennek hatott ebben a járműben.

Egy darabig csendben üldögéltem a táblácskámon, hogy feldolgozzam a látottakat. A ködfátyol mögött felsejlett egy kikötni készülő hajó. De sokkal inkább egy úszó raktárnak tűnt, annyira tele volt. Alig látszott ki a vízből, úgy lenyomta a szállítmánya. Ez egy igazi teherszállító valószínűleg, mindenféle jóval felpakolva. Nem volt különösebben szép maga a szerkezet. Ezerféle holmival teletömve igyekezett a part felé, hogy ellássa a szárazon lakó népeket. A hajó neve: Jócselekedet volt. Nem tudtam ezt ám olyan könnyedén megnézni. Itt csak hasznos dolgokkal foglalkoztak. Arra nem vesztegette itt senki sem a pénzt, sem az időt, hogy névtáblát készítsen. Úgy lehetett kiolvasni a rakomány konténeirein elszórt betűkből, hogy hol is jár az ember. Ahogy a korlátnak támaszkodva figyeltem, valamilyen eddig nem ismert nehézség és teher nehezedett a vállamra. Vádlás és kisebbrendűség lenyomó sugallatai keringtek a levegőben ahogy a fedélzetre léptem. Otrombán nyikorogtak az ócska gerendák a talpam alatt. A személyzet görnyedt háttal, rám sem bólintva látott rögtön munkához, ahogy partot értünk. Sokszor vékonyka, eléhezett emberek voltak azok, akik a legnagyobb ládákat emelgették. Mentek sorban, rakták egymásra a dobozokat, adták

egymásnak láncszerűen a csomagokat. Nem igyekeztek könnyíteni a dolgukon, ezt percekben belül bárki észrevehette. Néhány gyakorlati megoldást bevezetve jelentősen kevesebb erőbefektetéssel is el lehetett volna mozgatni a rakományt. De egyértelmű volt, hogy direkt teszik ezt így. Szeretnek nagy áldozatokat hozni. Minél keservesebb, annál jobb, talán ez lehetett volna a jelszavuk. Fájt látnom ezt a sok nyomorúságos erőfeszítést, ugyanakkor lenyűgözött az eltökéltségük és a kitartásuk. Milye elszántan dolgoznak a parton élőkért! Ebből azért eltanulhatnék egy pár dolgot! Minden pozitívum ellenére volt valami nyomasztó ebben az egész felállásban, úgyhogy nem vágytam közel menni hozzájuk. Elindultam vissza a saját jégtáblámhoz.

Még le sem lépett a lábam a jégre, amikor megpillantottam egy gyémántszerűen csillogó vízi járgányt. Az egész leginkább egy ékszerhez hasonlított. Ragyogtak az óriási üvegfelületek a napfényben. Mérete aligha feltűnést keltő, ám tökéletesen megformálták minden tekintetben. Az egész olyan volt, mint egy szobor. Gyönyörűen kialakították, minden porcikája különleges volt. Ez vonzott eddig talán a leginkább. Oldalán egy tehetséges művész munkája állt, valami drágakőbe vésve rajzolódott ki: Kiválóság. Minden apró porcikája olyan kedves volt ennek a járműnek. Bárhova néztem, mindenhol felfedeztem valami lenyűgözőt. Azt éreztem, évekig elnézegetném. Igen, talán ez tetszett a legjobban. Olyannyira, hogy majdnem átköltöztem rá. Valamennyi tevékenység óraműszerű pontossággal zajlott a fedélzeten. Tökéletes megjelenéssel sertepetéltek rajta lakói. Mind nagyon elfoglaltak voltak, nehogy a legapróbb hibát is elkövessék. A tökéletes jó. De ennél többre van szükség. Ez lehetett az alapelvük. Ennek megfelelően, amihez csak hozzáérték, ragyogott körülöttük, mégsem látszottak túl boldognak. Bármilyen csodálatosan sikerült valamit elvégezniük, csalódottnak tűntek, mert a száz százalékot nem sikerült elég sokkal meghaladniuk. Hamar el kellett gondolkodjak, hogy vajon önmagában van-e értelme ennek? Mindig mindent így végezni egy életen át, az borzasztó lehet! Nem, ennek a súlya alatt sem szeretnék nyögni, bármilyen lenyűgözőnek is hat a külső szemlélőnek ez az egész jelenség. Úgy döntöttem, miután megcsodáltam és megsimogattam ezt az alkotást, hogy nekem a jégdarabkámon kell úszogatni továbbra is.

Néha letört belőle egy-egy darab, s egyre kevesebb hely jutott nekem. Magam alá húztam a lábaim. Volt abban valami felszabadítóan kellemes, hogy csak egy kis jégdarabomon utaztam. Eddig fel sem merült bennem, hogy mennyire magányos voltam. A ködbe vesző formákat figyeltem a halk zúgás közepette. Majd feltűnt egy alak a táblácskám másik szélén. Eddig én is alig fértem el, de most ketten is kényelmesen elnyúlhattunk.

Jézus merengve kémlelte az eget. Nem bírtam ki, egy idő után félbeszakítottam gondolatait:

- Jézus! Mit keresek én itt? Annyi járgány van a kikötőben, miért vagyok ezen a jégtáblán, és miért érzem magam ennyire jól magam rajta?

- A helyeden vagy!

- Ez a sorsom? Nekem egy jégtábla jut? – Nem volt bennem semmi fájdalom, ahogy kimondtam, csak őszintén kíváncsi voltam mi az oka ennek a helyzetnek.

- Az egész öböl a tied, azzal úszhatsz, amivel csak akarsz. De szeretném, ha egyikhez sem ragaszkodnál! Szeretném, ha szabad lennél! Ezen a kis jégdarabon bárhol elférsz, bárhol átférsz, nem vagy kötve semmihez. Ugyanakkor ne felejtse el, hogy nem akarlak téged megfosztani egyik hajó kiváltságától sem! Nyugodtan ülj fel bármelyikre, tölts annyi időt rajtuk, amennyit csak szeretnél. Tanulj, amennyit csak lehet az adott fedélzeten, csak ne ragadj ott! Jöjj ide vissza hozzám, a kis jégtáblára! Nem, mintha nem mennék veled oda, ahova mész, de nekem nagyon értékes ez. – és megkopogtatod a táblát, mintha tetszene a hangja. Mint mikor nagypapa kiválasztja a dinnyét és elégedett a visszhanggal. Látszik, hogy nagyon különleges neked ez a hely. – **Ha el kellene nevezni a te járgányodat...**

- A mimet? - húzom fel a szemöldököm és nevetünk.

- Akkor a Függés, vagy Ráutaltság nevet kapná. Itt tökéletes függésben vagy tőlem. Nekem ez többet ér, mint a teológia, a legjobb cselekedetek, a kiválóság, az erő, a dicsőítés. Mindennél többet jelent. Azok a dolgok mind jók, és mindet élvezd is, kérlek! Csak egyik hajóra se költözz fel végleg! Maradj a tőlem való függésben!

- Van egy pár hajó, ami egyenesen taszít, Jézus, az a helyzet!

- Persze! De lehet, csak azért, mert nem ismered még milyen csodákat rejtenek. Mindegyiken van kiaknázzhatatlanul sok kincsem, amit felfedezhetsz. Mondom, az egész öböl az enyém, vagyis az egész öböl a tied. Csak ne függj egyiktől sem!

Ekkor egy árny úszott el alattunk. Épp meg akartam kérdezni Jézust, hogy milyen hal lehet ez, amikor jókora csobbanással kidugta a fejét. Egy bűvárruhás srác volt az, aki úgy döntött, hogy semmiféle járművet nem használ és a maga szakállára járja a tengert. Kis lábúszójával csapkodta a hullámokat, az összes tulajdona a bűvárfelszerelése volt. Majd hangos prüszkölések közepette lerázta a hajáról a vizet, s levette a merülő maszkját.

- Na, mi van? Ti csak ott ücsörögtök? – Szemmel láthatóan nem ismerte fel Jézust. Talán szimpatikus volt neki, hogy nincs sokkal több eszközöm, mint neki. A kikötőben sorakozó hajók színes kavalkádjára mutatott és kis iróniával a hangjában rákezdett: – Érdekesek ezek a tengerjárók, akik itt utazgatnak kényelmesen, mint valami grófok, de nem is ismerik a vizet. Még sosem voltak a mélységekben. Azt sem tudják, hogy milyen csodás helyen járnak, úgy be vannak zárva a kis járgányuk biztonságába. A nyílt óceán! Na, az az élet! Rengeteg láttnivaló van itt egyébként, amiről fogalma sincs senkinek az öbölben. Mert sosem hagyják el a hajójukat. Felszín alatt, fölött, a parton, én bárhol lehetek bármikor. Ez a szabadság! Én mindenhol jól érzem magam, és nekem még csak járműre sincs szükségem. Én és a saját bőröm! És büszkén leseperte a cseppeket búváruhájának felső részéről, miközben mellettünk magyarázott derékig merülve.

– Akarsz ilyen szabad lenni? – Mielőtt válaszolhattam volna, éreztem, hogy suhanok a habok között ezzel az figurával. Valóban gyönyörű odalent. Csillogó halrajok a szivárvány minden színében. Óriási bálnák, sejtelmes barlangok, fénylő tengeri lénykéek, csodás kikötők és meredek szélfúttá szirtek. Fantasztikus érzés volt ez a szabadság valóban. Csak úgy hasítottuk a hullámokat. Miénk volt minden. Barátunk pedig lelkesen kommentált minden apró dolgot. Nagyon sokat látott már, érdekes volt hallgatni. Bár néha már nem tudtam többet befogadni belőle, inkább kizártam őt és csak a szépségeket csodáltam. Azért amikor mindent végignéztünk, bejártuk az egész öblöt és környező partokat, vágytam vissza a kis táblámra.

- Na, mi van? – bökött felém. Meg volt róla győződve, hogy eldobom mindenem, ami ugyan nem volt sok, és követem őt az úszkálásban. – Hát ez az élet, nem? Összevissza suhanni a csónakok között! Én teljesen önálló vagyok! Sem hajótól, sem semmitől nem függök! Ez az élet értelme!

- Nekem vissza kell ténnem a jégtáblámra. Nagyon hálás vagyok érted, hogy megmutattad ezeket a csodákat! Sok szép korallt, gyönyörű halakat, a víz alá temetett kerekeket és limlomokat, ahogy befedik a mohák és vízi növények. A kedves kis világító halacszkákat. Köszönöm, de most már visszatérnék.

Barátunk ekkor megrázta a fejét és visszamerült. Alakját hamar elnyelték a hullámok.

- **Az a világ is a tied!** – Folytattad Jézus ott, ahol abbahagytuk a kiruccanás előtt.

Lecuppantam vizes ruhácskámban a jégtáblára.

- **Ő azt hiszi, hogy a szabadság lényege a szabadság! A szabadság lényege a függés tőlem! Az ő koncepciója az életre a függetlenség. Ez egy olyan dolog, ami közel áll hozzám, mégsem én vagyok. Sokan úgy vélik, hogy a szabadság az egy olyan függetlenség, ami tőlem való**

függetlenséget is jelent. Azt hiszik, hogy a szabadság rajtam kívül is terjed, de nem! Az csak bennem van! Annak az én személyem a határa. Ahol megélsz engem, az a határon belül van. Szóval, nyugodtan menj fel a Szervezetiség hajóra, egyél nyugodtan egy párat a szépen feltálat süteményekből, nyugodtan feküdj ki a szépen elrendezett napozóágyak egyikére, és élvezd az utazást! Beszéljess azokkal, akik véletlenül szembe jönnek veled, s amikor érzed, hogy már fakulna az emléke ennek a kis jégtáblának, ülj vissza hozzám! Habár mindenhol ugyanannyira jelen leszek veled, lesz egy formája az én személyem megtapasztalásának, amit csak itt fogsz megélni. Nyugodtan gyönyörködj a munkában azon a rakodó hajón! Rendezd sorba a jó cselekedeteket! Éld meg, hogy szabad vagy keményen dolgozni. Használd ki, hogy szabad vagy nagy áldozatokat hozni, óriási súlyokat emelni. Ennek ellenére nem engedheted meg magadnak, hogy felvedd ennek a felelősségét, hogy neked kell az embereket ellátnod. Veszélyes azt feltételezned, hogy ha te nem gondoskodsz róluk, akkor senki sem, tehát ameddig szusszal bírod, szolgálnod kell őket. Mielőtt azt hinnéd, hogy az erőfeszítés a lényeg, vagy az, hogy minél gyorsabban lepakold a rakományt, ránts le a kesztyűt a kezdről és ússz vissza erre a táblára! – és gyengén megsimította a táblácska sarkát. Mekkora szeretet volt még ebben az apró mozdulatodban is! Egészen lenyűgözött.

– Láttam, nagyon tetszett a Dicsőítés nevű a hajó. Nehogy azt gondold, hogy meg akarlak ettől fosztani! Örülök, hogy élvezed! Úgy véled, hogy engem frusztrál az, hogy akkora hangsúlyt fektetnek arra, hogy jó legyen a zene? Vagy abba, hogy minden legyen jól kidolgozva és egy csomó pénzt pazarolnak erre? Nekem ez nem pocséklás! Nekem tetszik! Értem teszik! Ne is foglalkozz vele, hogy mi mindent lehetne ebből az összegből csinálni! Nekünk végtelen sok van. Szereted azokat a hosszú koncerteket? Menj és ugrálj egy jót! Gyönyörködni fogok benned! Lehet, hogy furán fognak rád nézni, amikor magadon kívül vagy az örömtől. Mert nem értik, amit te megélsz ilyenkor, de nem baj. Nyugodtan menj és élj meg engem ebben is! De bármennyire megtapasztalsz engem ott és belefeledkezel abba, ami a fedélzeten zajlik, egy idő után üresnek fogod érezni. Mert az én jelenlétem átfogóbb ennél. Több egy eseménynél, több egy koncertnél, több a zenei minőségénél, több a közös szórakozásnál. Ezek mind én vagyok, de én ennél még sokkal több is vagyok. Tehát egyik sem ellentétes velem, sőt kifejezetten belőlem való. Csak akkor káros, ha tőlem függetlenül élvezed azt, vagy azt hiszed, hogy önmagában cél bármelyikük.

Egy szempillantás alatt ott találtam magam a tömegben ugrálva, táncolva. Csorgott a víz a homlokomról. Kacagva és pörögve fúrtam helyet magamnak a parketten. Nagyon jól éreztem magam. Valószínűleg egy rettenetesen gyors számot játszhattak az előbb. Én is teljes erőmből ugráltam a társasággal, most pedig kicsit ki kellett fújjam magam. Hangos

sikongatások és morajlás töltötte be az egyébként már füsttel átítatott légtérét. Felnéztem. Gyönyörűek voltak a fények is. Az egész annyira magával ragadott. Olyan hangulat alakult itt ki, mintha ez lett volna az élet maga, nem akartam kiszakadni innen soha. Azt hiszem, kiőrjögtem magam. Fantasztikus volt. Egy idő után azonban tudtam, hogy ideje indulni. Lementem a sötét lépcsőn, le a hajó szélére, majd egyenesen kiugrottam. Hamar a kis jégtáblámon találtam magam. Sötét volt. A felhők közül alig sejlett fel egy-egy csillag. Ködbe veszve úsztam tovább. Elmerengtem. A zene tisztán hallatszott innen is.

Arra ébredék, hogy valami elképesztő erővel hasítom a vizet. A sebességről sejtésem nincs, de csak úgy lobog utánam a kabátom, ahogy szeljük a habokat. Igen, azt hiszem, most az Erő nevű hajón vagyok. Jégtáblák, mint papírfecnik, szanaszét kerülnek. Érzem, hogy a jéghegyek is csak úgy hasadnak ketté, ahogy megyünk. Mindössze az ütközés erejéből tudom megítélni, mekkora lehetett az a jégtömb egykor. Néha lehet hallani egy kis robajt, ahogy magunk alá gyűrjük az eltiport hegyek maradványait. Nekünk az ilyesmi meg sem kottyán. Ez a monstrum mikit nem bír! Egészen izgatott lettem. Lehet, ezen a hajón kellene maradni, itt semmi nem árthat nekem. Bármit megtehetünk! Erre van szükség, nem? Hogy végre maradandó változást hozzunk, ami csak ilyen erővel lehetséges. Minden hajónak ilyennek kellene lennie, ötlük fel bennem. Azután eszembe jutnak a szavaid: amikor túl jól érezném magam valamelyik fedélzeten, emlékezek arra, hogy milyen veled lenni a jégtáblán. De azt is mondtad, hogy élvezhetem bármelyik hajó kiváltságait, ameddig csak akarom, úgy hogy most még menjünk tovább! Elképesztő, amit látok! Szinte nagyobb a jéghegy, mint mi, és úgy hasítja szét az acélort, hogy alig rázkódunk meg. Jó ez az erő dolog. Csak úgy történnek a dolgok, parancsszóra! Zseniális! Ez a lényeg, merengek magamban. Aztán hirtelen ott találom magam melletted, a nyílt vízen úszó táblán.

- **Tetszett, mi? Ellennél ott egy darabig, gondolom!** - mosolyogsz, közben belecsípsz az oldalamba.

- Igen, kedvemre van az ilyesmi! Ismersz. Neked nem?

- **Minden vágyam az, hogy az egyháznak legyen egy olyan része, ami az én erőmben jár. Olyan kevesen élnek ezzel! De akik tapasztalják, sokszor annyira megörülnek neki, hogy lecserélik a tőlem való függést erre. És ez szomorú!** - erre összeráncolod a homlokodat. - **De nem baj! Sőt! Nagy öröm nekem, hogy élnek ezzel az ajándékkal! Szeretem azt is, amikor gyerekes butaságokat csinálnak veled, és direkt nekimennek dolgoknak, amikor ki is kerülhetnék. De hát hadd próbálják ki, hogy mi mindent bír az acélort! Nagyon jól**

szórakozom rajtuk. Mindemellett van egy sor dolog, amire csak ez a hajó képes. Nyugodtan menj velük, amikor csak úgy adódik! Egyáltalán nem baj, hogy élvezed, ami ott történik. Ahogy az sem, hogy ennyire izgatottá tesz, amikor hasítjátok a jéghegyeket! Pontosan azért tartok ilyen hajókat!

Egy rémisztő sikoly törte meg a beszélgetést. Az Erő felől jött. Volt egy jéghegy, ami egy kicsit megakasztotta még ezt a fémóriást is. Utasai teljesen megrémültek. Pedig előreláthatóan hamar keresztül fognak ezen jutni. Csak a nagy örömujjongások közepette elfelejtettek odafigyelni arra, hogy egy ekkora jégtömbnek egészen más sebességgel kellett volna neki menni. Az eddigi sikerélmények miatt már nem is gondoltak bele ilyen egyszerű, gyakorlati dolgokba. Így aztán tenniük kell egy kört és nekiindulhatnak megint. Látszik rajtuk, hogy ilyen nem szokott velük lenni. Nekik mindennek sikerülnie kell, úgy álltak hozzá. Teljes csalódottságban voltak. Talán félelemben is, annyira megszokták, hogy eddig mindenén áthatoltak. Csak nevtünk. Megy ez nekik, felesleges volt a rémület.

- Jézus, hogy hogy nem józanítottad ki őket?

- Mert igazuk van. Dicsőségről, dicsőségre! Igazságról, igazságra! Nem az van, hogy nincs igazuk, hanem csak van az igazuknál egy magasabb rendű igazság is! A tőlem való függés felülír valamennyi igazságot. Például azt, hogy az erő, a lényeg. Erő nélkül nincs értelme csinálni. Mondok egy másikat: muszáj dicsőítő alkalmakat szervezni, koncerteket, ahol az emberek szervezeten találkozhatnak velem. Hát persze, hogy az! De bármelyik helyettesíthető egy csipetnyi tőlem való függéssel.

- És mi van Egyszerűséggel?

- Néha felülhatsz a ladikjára! Ígérem, nem fogsz elsüllyedni. – huncutul mosolyogsz közben.

- Jó lesz! Izgalmasnak hangzik. Már várom! Ez közel áll hozzád, nem?

- Igenis, meg nem is. Persze, nincs ez tőlem távol, de ő meg már megint az egyszerűségben bízik és nem bennem. Az gondolja, hogy az egyszerűség garantálja, hogy nem kezd el más dolgoktól függeni. Pedig ezt is én szeretném biztosítani. Abban igaza van, hogy ez sokkal jobb, mintha valami kézzelfoghatóban bízna. Ezzel együtt néha sajnálom, hogy megfosztja magát egy csomó ajándéktól, amit szívesen adnék neki. Nem tudja, mekkora örömet lelném abban, ha végignyújtózna Szervezetiség valamelyik fedélzetén a sok közül, és hagyná magát jól átmasszírozni egy kényeztető kezeléssel. Vagy Kiválóságon

végigszórakozna egy délutánt. Annyira abban hisz, hogy értem szenvedni kell, hogy nem szabad élvezni semmit. Természetesen emiatt nincs megkötözve egy csomó dologgal, amivel sok más hajólakó nagyon is. Szóval Ő nem sok mindentől függ helyettem, hanem csak egytől, az egyszerűségtől. De nagyra becsülöm az ő odaadását. Főleg azt, hogy értem hozza ezeket az áldozatokat. Egy sor lehetőséget visszautasít, csak hogy ne tarthassák azok függésben. Ezt mindenki előtt el fogom ismerni egyszer. Megtapasztalta, milyen szabad lenni azoktól a dolgoktól, amelyek megannyi más tengerjárót fogva tartanak. Meggyőződése, hogy ez a lényeg. Sőt, olyan mélyen beleivódott ez az igazság, hogy már nem képes egy magasabb szintű igazságot is meglátni. De semmi gond. Tartsa meg, ami nála van és nagy jutalma lesz. Sok örömöm van benne. Milyen biztos bennem! Alig tartja össze valami azt a tutajt, és még mindig megy velem, mert tudja, hogy úgyis mindene én vagyok. Nem zavarja, még ha vízbe esik az sem. Már letette az összes elvárását és igényét. Ez is egyfajta bizalom felém. Egészen észbontó hit. Nagyra értékelem, amit egyszerűség tesz.

- Azért néha megfürödhethetne... – vetem oda bolondosan és kacagunk.

- **Hát, igen! A fürdés nem bűn** - és szinte fetrengünk a nevetéstől. Kedvem támad belelógatni a lábamat a vízbe. Hamar feltűnik, hogy óriási halak sora veszi körül a kis táblámat. „Ezek bármikor megehetnek!” – fut át az agyamon, habár a félelem nem társul ehhez a gondolathoz. Inkább kalandvágy. Ezek meg mik?

- **Ezek?** – némi pajkosság csillog a szemedben – **Szörnyű ragadozó halak.** – Próbálsz olyan rémisztő arcot vágni, amelyet csak tudsz. Hát elég nehezen megy!

- **Na, próbálj megijedni azért!** – kacsintasz rám.

Én csak játszva kavaram a vizet, ahogy lóbálom a lábamat. A körülöttem nyüzsgő halak uszonya ki-kibukkan a néha a felszínen. Talán gyilkos bálna is van köztük, jut eszembe. Ettől még izgatottabb lettem. Az elhaladó hajók lakói szörnyülködve néznek, talán sajnálnak is. Néhányan kinevetnek, hogy hogyan lehetek ennyire bolond, vagy megpróbálnak segíteni, felrántani a fedélzetre és kimenteni engem ebből az elképzelhetetlen szerencsétlenségből. „Szegény kislány egyedül az óceánon, ragadozó halak között.” Nem értik, hogy én teljes biztonságban vagyok. Hogy nagyobb biztonságban vagyok, mint ők. Nem kizárt, ha véletlenül beleesnének, hogy őket megennék. Engem nem bánthatnak, mert veled vagyok. Nyugodtan játszhatok velük.

- És Egyszerűség?

- **Hát neki nincs vesztenivalója! Ő szabad! Nem fél attól sem, ha leharapják a lábát. Mert akkor mi van? Ő már elvesztett mindent, nem ragaszkodik semmihez.**

- Van tőle mit tanulnom.

- **Te azért nem félsz, mert itt vagyok, és ez így van rendjén. De van ereje annak is, ha tudod, hogy még ha nem tenném is, akkor is minden rendben lenne. Egyszerűség jó példa arra, milyen megélni, hogy hűséges vagyok. Mindenesetre én ígérem, hogy vigyázok rád.**

- De akkor ő egészen jól függ tőled, nem?

- **Igen! Bármit képes feladni értem! Kivéve az egyszerűségét!** – ezen egy darabig elnevetgélünk.

Újra látom elhaladni az Ébredés nevezetű hajót. A sétahajócskát. Nagyon invitálnak, talán be kellene ugranom hozzájuk. Nézek integetve Jézus felé, és már sodornak is el a hullámok a kis jégtáblámtól. Kirobbanó kedvességgel köszöntenek, körbevesznek, ölelgetnek, örülnek nekem. Hamar elcsodálkoznak a dolgokon, amiket tapasztaltam, szeretnének minél többet hallani tőlem. Nagyon szenvedélyes emberek, szinte átragad rám a lelkesedésük. Minden egyszerű történet után kitörő örömmel bátorítják egymást és kérlelnek, hogy meséljek még. Csodálatosak! Mennyire élvezem a velük való utazást! Mernek nagyokat álmodni és mernek belevágni is. Messze merészebbek, mint amilyen én valaha is voltam. Hihetetlen jó hatással vannak rám. Szinte úgy érzem, megtaláltam örökre a helyemet, habár fülemben csengenek a szavaid, hogy egyik hajó sem végleges. Vajon itt mi a bökkenő? Egészen függenek tőled ezekben az örült hitlépésekben, hisznek az erőben, elképesztően szeretnek dicsőíteni. Aztán rájövök. Ebben a hajóban mindenki azért van, hogy ebben a hajóban legyen. Ők az Ébredéstől függenek. Mivel itt tapasztaltak meg legerőteljesebben a természetfelettit, mert itt éltek meg legtöbbet belőled, ezért nekik ez a világ. Aligha maradnának életben, ha nem lehetnének itt. Miközben ehhez a gondolathoz érek, kint ülök veled csendben a hajó egyik zugában. Éjjel van, minden elpihen. Eszembe jut, hogy mennyire odaszántak ezek az emberek. Teljesen le vagyok nyugózva. Annyit dolgoznak érted!

- **Meg is lesz a jutalmuk.** – és mélyen a gondolataidba merülsz, hogy megtaláld a megfelelő szavakat. – **Ne felejtse el, én nem munkásokat keresek!** – emeled föl az arcomat, hogy

belenézhes a szemembe. – **Még csak nem is lelkes vagy tüzes szolgálókat akarok. Én szerelmesekre vágyok.**

Most megértettem, hogy miért volt hiányérzetem a rengeteg pozitívum mellett. Belesajdult a szívem, ahogy a kis jégtáblára gondoltam. Milyen jó volt a semmi veled. El is döntöttem, hogy másnap elbúcsúzom tőlük. Nem értették, hogy hogyan létezhetek majd e nélkül a jármű nélkül. „Jövök még vissza! Nem végleg megyek el. Nekem máshol is van dolgom.” – próbáltam magyarázni nekik a helyzetet. Nem értették egyáltalán. De mivel nagyon szerettek, megpróbálták elfogadni. Ugyanakkor képtelenségnek tartották, hogy ők maguk valaha is ilyen lépést tegyenek.

- Elképesztően értékes emberek! Annyit tudnék itt tanulni! – sóhajtok, ahogy egyre távolodok a sétahajótól a nyílt víz felé.

- **Kétségtől! Viszont a legtöbbet a tőlem való függésből tudsz megtanulni. Szóval ne sajnáld, hogy most tovább mentél! Köszönöm, hogy újra itt vagyunk. Tudom, mennyire jól érezted ott magad velem.**

- Rendben! Akkor nem aggódom.

- **Függetlenségtől is sok mindent elleshetsz. Néha menj el vele kirándulni a víz alá és az öblön azon részeihez, amiket csak ő ismer! Van sok minden, amit csak ő látott. A legtöbben úgy vélik, hogy nem is az öblömbe tartozó dolgokat fedezett fel, amiért ennyire független. Dehogyan! Enyém az egész terület. Az én kincseimre talált rá ő is. Olyan sok van belőle, hogy ha valaki egy kicsit merészebb, könnyen olyanokra bukkanhat, amire még senki soha. Persze ez némelyeknek ijesztő. Azt gondolják, csak olyat lehet felfedezni, amit már ők is felfedeztek! – ezt már nem bírod nevetés nélkül. Kisvártatva folytatod: – **Nincs semmi baj azzal, hogy így él Függetlenség, csak ezt az életformát jobban szereti, mint engem. Egyébként nagyra becsülöm a bátorságát. Őt mindenki kineveti és kiközösíti. De őt ez nem zavarja egy cseppet sem, annyival többet ér neki ez a szabadság. Hiába mondják, amikor csak a szemük elé kerül, hogy „az az idióta, aki hajó nélkül egy szál ruhában itt kószál”. Ügyet sem vet rá, annyira élvezi ezt az életmódot. Ezt megtanulhatod tőle, hogy hogyan élvezd a szabadságot. Úgyhogy menj el vele rendszeresen, akár a legvadabb merülésekre is! Szükséged van arra, amit ő ismer az én öblömből.****

Szinte az összes helyen jártam már, azok közül a járművek közül, amik az elején felvonultak előttem. Egyszer csak szembe jutott az első hajó. Kicsit örültem is, hogy nem volt vele eddig

dolgom. A nagy, sokszintes, átláthatatlan szerkezetekből álló, unalmasnak tűnő monstrum. Első ránézésre végtelenül bonyolultan van összerakva. A hajó, ami a Teológia nevet viseli.

- **Most ide is elmegyünk.** – jelented ki határozottan.

- Ó, Jézus, muszáj? Ez a hajó tetszik a legkevésbé.

- **Itt is szeretném, ha időznél egy kicsit. Fogod ezt te élvezni egyébként. Egészen meg fogod kedvelni még. Lesz olyan, hogy majd úgy kell lerángassalak innen.**

- Na, ne nevetess! – és kuncogva követlek az átláthatatlan folyosók labirintusán át a legfelső szintre. Nincs itt más, mint sok poros könyv polcokon, állványokon és stócbokban a földön. Mindez megmagyarázhatatlan könyvtári elrendezés szerint. Utána rengeteg számítógép és kutató szoba következik. Az egész légkör olyan nehéz. Egy biztos, itt már rég nem rakott senki rendet, csak néhányan kiválogatták a kedvenc kacatjaikat. Azokról letörölték a porréteget, aztán a többi évszázadok óta dohosodó könyvet még csak ki sem nyitotta senki. Elég nyomasztónak hat ez a hajó. Mit keresek én itt?

- **Kincseket! Minden miattam jó. És mivel itt vagyok, ez a hely is jó.** – erre végigfekszel a nagy, bordó bársony szőnyegen. Egy kicsit azért már kopottas és van egy kis hamvas hatása az évtizedes kosznak köszönhetően. Megnyűtték az évek, de valaha nagy értékű lehetett. Látszik rajta. A plafonig könyvespolcok sorakoznak, óriási a belmagasság. Valamikor a múlt századból származhatnak azok a csillárok, mert gyönyörűen megműveltek. Bár a rájuk rakódott mocsoktól senki nem szabadította meg őket egy jó ideje. Akkor még tudták, mi a szépség, gondoltam magamban. Milyen finomak ezek díszítések! De mégsem olyan kellemes itt lenni. Ennek a helynek van egy sötét, komor hangulata.

- Jézus, nekem nem tetszik annyira ez a hajó. Megvan a méltósága és nagyon sejtelmes is, de valamiért taszít.

- **Mert még nem fedezted fel azokat a kincseket, amik itt lapulnak.** - táncolva odaszökkensz az egyik diófa szekrényhez és kicsapsz egy óriási lexikont. – **Például ebben.**

- Beleolvasok. Hát ez pont nem épp a tőled való függésről szól!

- **Nem olvastad végig. Nem szabad a borító alapján ítélni. Szeretném, ha néha eljönnél, és kincseket vadásznál itt. Ígérem, hogy jövök ide is veled és jól fogunk szórakozni.**

- Rendben. - és hagytam, hogy magaddal ránts, ahogy egyik kupactól a másikig rohansz és mutatod, mi az, amit feltétlenül el kell majd olvasnom.

- Az emberek keresnek egy hajót, mert biztonságot akarnak vagy valami másra vágnak, de ennek ellenére megtalálnak benne engem. És aztán azt, amiben megtaláltak engem, azonosítják velem. Például: találkoznak velem az erőben, a jó cselekedetekben, egy ébredési mozgalomban, egy egyházi szerkezetben, egy dicsőítő alkalmon, bármiben, és azután azt hiszik, az én vagyok. Ezért aztán annyira ragaszkodnak hozzá, hogy a világért el nem hagynák. De kedves ez nekem, mert igazából engem szeretnek benne. Nem tudják, hogy ennél én több vagyok. Szóval, ne aggódj értük! Nagy jutalmuk lesz, mert engem szeretnek benne, csak nem vették észre, hogy én azon túl is vagyok.

- Hogyhogy én ilyen hamar rájöttem, hogy ezekben dolgokban nem szabad elvesznem? Mármint biztos nem magamtól vettem észre...

- Kérted, hogy ne történjen az veled, mint ami a legtöbb tengerjáróval. Kérted, hogy hadd legyél olyan függésben, amilyen nagy függésben csak lenni lehet ezen a világon. A te ötleted volt! Azért vagy itt, ezen a kis jégtáblán.

Ahogy meghallottam ezt a mondatot, visszakerültünk egy pillanat alatt a jégdarabomra. Egészen otthonosan éreztem magam. Igen. Egyre inkább kialakul bennem az az érzés, hogy itt érkezem haza.

- A te otthonod a tőlem való folyamatos, kizárólagos, minden biztonsági megoldást nélkülöző függés. Ez egy örömteli tehetetlenség - böksz oldalba játékosan és kacagunk. - Aztán ne felejtse el, hogy még csak nem is a tőlem való függéstől függsz, hanem tőlem!

- Jézus, ne bonyolítsd már!

- Mindegy, majd érteni fogod! Nem akarom, hogy kikiáltsd azt a jégtáblát a biztonságodnak, mint ahogyan mások a saját kis járgányukat. Szeretném, ha én lennék az egyetlen biztonságod.

- És mi a helyzet Kiválósággal? - szakítalak félbe, mert hirtelen felötlik, hogy azzal a hajóval kapcsolatban nem is mondtál semmi.

- Azért áll hozzád közel, mert ilyenek teremtettek, hogy vonzzanak az ilyen szép és tökéletes dolgok. Nyugodtan elidőzhetsz ott, amennyit csak akarsz. Sok csodálatos és

figyelemre méltó dolgot fogsz létrehozni a fedélzetén. Az ottani emberek el fognak téged ismerni, habár látni fogják, hogy te nem ragaszkodsz ahhoz a hajóhoz úgy, ahogy ők. Szabad leszel egy ideig rajta lakni, de pont annyira kész leszel Egyszerűség rozoga tutaján ülni. Néha váltogathatod is ezt a kettőt egymással, csak azért, hogy megtapasztald, hogy mindkettőn otthon vagy.

Köszönöm, hogy megmutathattam neked ezeket. Rendkívül mókás volt. Tali bárhol, ahova kedved tartja! Én bármiben benne vagyok. - és viccből próbálsz beleöklözni a tenyerembe búcsúzásként. De nem igazán veszem gyorsan az adást, így majdnem beleesek a vízbe a lökéstől. Ekkor feltör belőlem a nevetés. Te pedig kacagva nyújtod utánam a kezéd, ahogy épp csúszok bele a tengerbe.

- **Bele ne fulladj egy köszönésbe!** - tartasz kacagva a karjaidban. – **Köszönöm, hogy ezt választottad. Pedig akkor még nem is tudtad, hogy mit jelent ez!**

- Amikor ezt kértem tőled, hogy „hadd legyek olyan közel, olyan függésben, hadd legyek olyan szerelemben veled, amilyenben csak lehetséges lenni ezen a földön.”?

- **Igen.**